

Ese de doa ori intr'o luna, adeca in 1 si 15 dupa c. v. in formatu de o cola si 1 1/2.

Atâtu manuscrip-tele câtu si banii de prenumeratiune sê se adreseze la redaptiune, localulu acestei-a: Strat'a postei vechie nr. 1. etagiulu 1. nr. 96.

AUROR'A ROMANA.

Foia beletristica.

Pretulu de prenumeratiune pentru provinciele austriace: la anu: 5 fl. la 1/2 de anu 2 fl. 50 cr.; pentru Romania si strainetate la anu 6 fl. 20 cr., la 1/2 de anu 3 fl. 10 cr. v. a. — Prenumeratiune la trei lune nu se primesce.

Anulu I. 1863.

Nr. 1.

Pest'a 1/13 Ianuariu.

S

Catra romane.

sonora filomela, zefiru de primavera,
Si clocotu de perîuri, sioptirea frundiilor:
Sê-mi insuflati acuma vre-o melodîa cara,
Ce 'mbêta animior'a cu tonu patrundiilor!

La voi innaltiu cuventulu, fiintie delicate,
Romane rapitoare, ca visulu celu de diori;
Fiintie' ncantatore, ca sant'a libertate,
Pe cari ni dede Domnulu de angeri paditori!

Sunteti incantatore, ca sarutarea ntâia,
Ce-o fûra de la mandr'a-i unu june incantatu;
Dar' pentru frumusetie sê nu portati mandria,
Mandriti-ve ca cerulu r o m a n e ve-a creatu!

O! câ-ci a fi romana e fericire rara,
Si Domnulu ve crease in buna-voi'a lui;
Romanele strabune in fapte aretara,
Câ-su demne de iubirea a Totupotintelui.

Natiunea mea strabuna, cu tota-a ei vertute,
Ar fi perita-acuma, ca pomulu celu taiatu:
De cumva n'aru fi fosta romanele placute,
Ce-au alinatu dorerea-i si ce o-a 'nbarbatu.

Perira de pe ceruri grosavele furtune,
Ce-amenintiau cu morte pe toti cei infricati;
Moritu-au cu marire romanele strabune,
Spunendu pe patulu mortii: totu astufelu sê
urmati!

O patria strabuna, o ginte sfasiata,
Cu ochi de lacrimi cauta, romane, adi la voi;
Stropiti pe-a sale rane — acutu sêu nici odata —
Balsamulu mangaiarei, sê scape de nevoi!

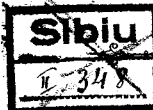
Voi nu veti rusinare numirea-ve sonora,
Ce s'a pastratu de pata d'in seculi pana-acî;
Audu cum palpiteza a vostra animiora
De dorulu sê demustre, câ-e demna a traî.

Candu peptulu vostu va arde de-o patima
amata,
Si-unu june vi va spune, ce n'ati mai auditu;
Respundeti-i atunce, precum diceau odata:
„Sê fii romanu cu sufletu, de vrei sê fii iubitu!“

Candu patri'a, natiunea, ar cere unu daru mare,
Sacratî atuncia tote, placere si amoru;
Si fâceti ca si-acele, ce fara de crutiare,
Taiara pentru tiera chiar crinisiorii loru!

Mandriti-ve o mame, cu desfetare pia,
Câ fiulu vostu vi este tesauru mai placutu;
Cu tote-aceste inse, venindu d'in batalia,
Sê nu-i deschideti port'a, fiindu câ a perdutu!

Si diceti catra fiulu ce merge 'n batalia:
„Adu napoi tu arm'a, — sêu sê te-aduca ea!“...
Si-atunci n'am nici o tîma, ori câtu de reu sê fie,
Atunci romanulu falnicu eternu
va totu vie!!
Iosifu Vulcânu.

Celu de pe urma duce dacicu.

(Novela istorica.)

I.

— **S**pune-mi, potu eu sê credu cuvintelor tale; nu suntu acele amagitore?

— Crede-mi, floricie'a mea, Getisa! Sorele va incetá a luminá mai curendu, de câtu eu a te iubi pe tine. Te voi iubi pana la resuflarea mea cea de pe urma. Fara tine lumea mi-pare a fi o pustia, fara tine nu potu traí.

— Spune-mi-o, spune-mi-o, inca-odata! Ah! Vezinas, câtu de ferice sum acuma! Vina morte si rapesce-me, numi pasa, cá-ci ajunseiu culmea fericirei mele!

— Ah! iubit'a mea, ce vorbesci acuma de morte? — tu trebuie sê viezi inca multu, ca eu sê potu fi fericitu.

— Erta-me, cá de fericirea cea mare nici cá sciu ce vorbescu.

— Pentru-unu sarutatu ti-ertu.

— Esci jude forte egoistu.

— Dar acuma sê lasámu glumele de-o parte si sê vorbimu mai seriosu.

— Pentru Domnedieu ce s'a intemplatu?... Dora iara se escá vre-unu resboiu in contr'a romaniloru si ca duce trebuie sê mergi si tu pe campulu bataliei?... Acuma de multi ani totu renniti acestu resboiu, si nu-lu mai finiti... Ore de ce nu ve batu romanii odata asiá, ca sê nu mai cutediati a redicá arme in contr'a loru? — nu ride, cá-ci vorbescu seriosu, eu dorescu acésta, cá-ci atunce ai fi silitu a siedé totudeaun'a langa Getis'a ta, carea fara tine vestiesce, cá-si florea pe care nu-o saruta radiele sorelui.

— Deca romanii aru avé astufeli de sagete patrundietore, cum ai tu in ochi, atuncia nesmintitu ne-arú invinge, cá-ci

acele tote s'aru infige in animele nostre, si ranindu-ne amu deveni sclavii lorú, precum eu devenisemu alu teu.

— Cum se vede, domnule duce, câtu de istetiu esci bataia in torentulu sagetelorú: chiar atátu-a iscusintia areti si in facerea complimentelorú. Ti-gratulediu! Bine-e, forte-e bine! Meriti aplausu.

— Protestediú, eu filu batalielorú, nu scíu face complimente, nu scíu alta-ce de câtu a vorbí adevveratu, precum sentiescu.

— Nu uitá, cá modesti'a prea incordata e identica cu laud'a propria!.. Dar' bine, sê lasámu dar' glumele! Eu sciu ce-e acelu objeptu seriosu despre care voesci sê-mi vorbesci.

— No sê vedu gâcí-vei?

— Asta nopte visaiu unu ce forte tristú. Visaiu, cá erá o batalia mare, oatea nostra se luptase in contr'a romaniloru si in fruntea a nostriloru erai tu; romanii erau unu numeru nenumabilu, inse eu tote-aceste voi ve luptarati barbatesce; lupt'a tinú tóta diu'a, fara ca sê fi invinsu vre-o parte, dar in fine oatea nostra fuse silita a parasí campulu bataliei, lasandu dupa sine multi raniti si morti. O sageta crudela stinse si vietí'a ta, si eu remaseiu sengura; dar' nu fuseiu multu tempu sengura, cá-ci facui capetu vietiei mele prin veninu. O! rogu-te nu te mai du in batalia, cá-ci o presentire secreta mi-sioptesce, cá visulu meu gelnicu se vamplini.

— Cu ce-ti fragmenti tu capulu! N'ai téma, acuma de curendu nu vomu avé resboiu cu romanii. Imperatulu Domitianu n'are multa grige de trebile tiei; nu dá elu sarutatulu sclavelorú sale pentru tóta imperati'a lui, — si omenii nostri d'in Roma se nãngescu, ca impe-

ratulu romaniloru sê nu sùfere scadere in sarutâri.

— O! eu tare me temu.

— Cugeta mai bine despre altele. Peste putine zile va sosí acelu tempu fericitu, candu noi dupa mandatulu religiuinei nostre,*) vomu jurá unulu altui-a iubire si credintia eterna, — si eu chiaru despre asta voisema-ti vorbi. Doriam sê-ti spunu ca la acest'a serbatoare am chiatu pe toti cunoscutii mei si-ai tei, — chiaru adi tramiseiu si la amic'a ta Gabia ca sê fie si ea de fatia la realisarea fericirei nostre.

— Cátu de bunu esci tu!

— Dar' acuma, draga, lucrurile oficiose mi-demanda ca sê te lasu.

— Du-te, inse vina câtu mai iute.

— Vinu!

Junele merse si fetiti'a remase sen-gura.

Junii carii avura acestu descursu, erau doi membrii aloru doue vestite familii dacice.

Fetiorulu erá Vezinas, renumitulu consiliaru si duce teneru alu regelui Decebalu; fetior'a, pe care audirâmu mai susu numindu-o Getisa, erá fiic'a incantatore a unui omu de curte, care se trageá d'in famili'a lui Boerebistes, d'in acelu vestitu rege dacicu, carele dupa marturisirea istoriei, in tempulu lui Iuliu Cesare, portá resboita in contr'a Romei.

Betranulu Boerebistes erá veduvu, sot'a lui morise candu dede vietia Getisei, care ereditá tote frumsetiele si bunetatile mamei sale.

Getis'a mai aveá inca unu frate, ce erá soldatu; betranulu iubise pe amendoi, inse decumva totusi l'ar f'ntrebatu cine-va, cá pe care lu iubesce mai tare: betranulu i-ar fi respunsu, cá si pe fiulu

seu lu-iubesce tare, inse pe Getis'a o iubesce totusi mai ferbinte.

Si ore de ce ar fi respunsu betranulu astufelu, candu si fiulu seu erá unu fiu forte bunu si soldatu bravu?

Ca sê potemu respunde la intre-barea acesta, trebue sê scimu, cá betranulu Boerebistes a iubit tare pe sot'a sa repausata, si ca Getis'a cum cresceá, pe di ce mergeá, asemená mai tare cu mama-sa. Tat'a de multe ori se uitá ore intregi la fet'a sa si atuncia totdeauna stergeá d'in ochi cate-o lacrema de bucuria. Getis'a lu-intrebá de multe ori despre caus'a acestei-a, dar' betranulu nu-i spuse nici odata, cá-ci scieá, cá de-i va spune, va plange si ea; nu-i spuse, cá atunce totdeauna i vine in minte mam'a ei, carea candu se maritá dupa densulu erá chiaru atátu de fromosa, cá avea astfelí de ochi veneti cum are dens'a. D'in acést'a apoi usioru ni potemu esplicá, de ce iubise betranulu pe tener'a lui prunca mai tare decâtu pe fiulu seu.

De la mortea sotiei sale unic'a bucuria o aveá in fiii sei, si bucuri'a asta se mari d'in di in di candu vedeá, cá Getis'a asemená totu mai tare cu mama-sa repausata.

Cea mai ferbinte dorintia-i erá, cá sê veda odata pe fiic'a sa fericita, inbratísiata de amorea unui barbatu iubitoriu.

Si ce mare-i fú bucuri'a candu Vezinas, tenerulu stimatu in tota Daci'a, ducele si consiliariulu lui Decebalu, i descoperi sentiemintele sale de amore ce nutresce in peptulu seu pentru Getis'a, si candu totuodata cerú invoial'a-i parintesca la infiintiarea legaturei lor! Firesce cá se invol cu cea mai mare bucuria.

Inotirea serbatoresca a stralucitoru juni, dupa recerintiele religiuinei dacice, erá defipta peste cate-va zile dupa aceea, in care apucarâmu firulu a cestei novele.

*) Dacii, cum ni spune istori'a, erau adoratori de sore.

Inse pana ce amu tiese mai departe firulu intemplaninteloru noastre, e neaparatu de lipsa ca sê vorbimu cate-va cuvinte despre starea de-atuncia a Daciei.

Unde se intinde astadi Romani'a, Ardealulu, Bucovin'a, Banatulu si o parte a Ungariei, pe acelu pamentu manosu si romanticu erá odata imperiulu Daci'a. Capital'a imperiului: Sarmisegetusa, numitu astfelu dupa regele Sarmis, acuma nu se scie de siguru unde erá, cei mai multi interescu câ erá in Ardealu in tienutulu Hatiegului, a colo unde e astadi satutiulu Gradiste.

Istoricii inca nu se convoira, câ ce felu de soiu de poporu erau dacii; inse ori si ce au fostu densii, atátu-a e de recunoscutu, câ erau unu poporu bravu, unu poporu demnu de vietia.

Scimu d'in istori'a universale, cumca dacii erau unii d'intre cei mai indresneti inimici ai romaniloru, de-acolo ni suntu cunoscute resboiele loru sub regii Coty, Boerebistes, si decumva resboiele loru nu fusera totudeaun'a incununate de triumfulu doritu, totusi e de recunoscutu in densii acea, cumca cutediara a se se scolá in contr'a Romei, carea atuncia fusese domn'a lumei.

Erumpandu in Rom'a resboiulu civilu, dacii indata se folosira de acésta ocasiune binevenita si sub regele loru, Cotyso inaintara pana la Rom'a.

Dar' tote aceste fusesera numai

nesce luceaferi prevestitori alu unui sore ce va sê resare, câ-ci dacii la culmea puterii si infloririi loru ajunsera sub regele Decebalu, unu barbatu carele d'in casuli'a tieranului ajunsese la tronulu imperiului.*) Acestu-a erá unu barbatu forte istetiu si politicosu, si câtu de ageru la minte candu binele patriei cereá svaturi si planuri folisitoare, intr' atátu de curagiosu in batalia cu subie in mana.

Inse crescerea puterii daciloru o ajutá multu acea impregiurare, câ atunci pe tronulu Romei siedeá unu omu forte prepaditu: Domitianu, — „carele erá nu numai nesuferitoriu de ostenele, ci si fricosu, slabu la fire si datu spre sburdatiuni trupesci nu numai cu mueri ci si cu prunci.“**)

Decebalu poteá portá usioru triumfuri in contr'a unui inimicu atátu de lasiu; miserabilulu Domitianu nici cá cutediá a se luptá in contr'a lui in person'a sa, ci numai prin beliducii sei. Dar' ca-si candu sortea ar fi voitu sê pedepsesca lasitatea acestui monstru in-fricosiatu, beliducii fusera batuti toti dupa o lalta. Astfelu Appiu, Sabinu si Corneliu Fescu se'ntorsera toti cu rusine.

Astfelu stetere lucrurile la inceputulu novelei presinte.

(Va urmá.)

*) Kővári L. Erdély tört. tom. I. pag. 8.

**) Cuvintele lui Sincai, in „Cronologi'a Romaniloru“ edata in Bud'a, pagin'a 1.

Unu suspinu la anulu nou 1863.

Domme d'in naltime! cauta cu'ndurare
Spre a gintei mele patimi milenare.

Câci demultu i data: totu a suspiná,
Sclava maltratata in mosi'a sa!

Fost'a ea odata, fost'a mare'n lume,
Preste totú pamentulu resuná-alu ei nume.

Fíii ei in lupte stá triumfatori,
Tremurá dusmanulu de saget'a loru.

Unde-i este Domne! vechi'a stralucire?
Unde e acel'a tempu de fericire?

Ordele barbare, ce au navalítu,
Vechile-i cunune tote le-au rapitu.

Ma nu'n lupta drepta, nu'n lupta egale,
Ci cu'nsielatiune, cu negra tradare.

Focuri si rapire, sila si omoru
S'au latitu ca mare dupa urm'a loru.

A natiunei sate, tote ruinate,
Mandrele-i campie, tote despicate.

Junii ei cei nobili, cari au aperatu,
Sub palosiuri crude toti au sangeratu.

Fiiicele-i captive pre tiermuri straine
Repetiau a maicei gelnice suspine.

Stranepot'a de-Erculi si de semidiei,
Devenit'a sclav'a pariiloru sei.

Principii ei ralnici, cari odiniora
Prescrieau statute atatoru popora,

Sub dusmane féra câtu tempu au gemutu!
Sarutandu si man'a, care i-a batutu.

Ordele selbateci cum ne despoiard,
De-ale nostre drepturi, de a nostra tiera!

Ma si santuariulu, sacrulu santuariu,
Cum l'a profanatu-lu crudulu de barbaru!

Popi de alta limba in templele sante
Blastemau poporulu, ce li stá nainte.

Bune Domne! pana si in cas'a ta
A trecutu de sclava dulce gintea mea!

Indesiertu chimat'a fratii, sê-i ajute,
Nu a fostu in lume, cine sê-o asculte.

Cum o flore cade de crudulu viforu:
Ea cadiuse preda inimiciloru....

Dupa-atâte plage si-asupriri crudele,
S'au curmatu adî ore patimile-i grele?!

Eaca Bucurescii si-astadi cum gelescu,
Florile natiunei cum se vestedicscu!

D'in afar' dusmanii cási lupi veghieza,
Cum sê-i stinga vietî'a, cum sê mi o pierdia.

D'in laintru fiii prin machinatiuni
Pregatescu mormentulu dulcea natiuni.

Alinâ-va ore anulu, care vine,
Ale ei necasuri, gelnice suspine?!

Va veni vr'unu Moise spre-a o mangaiá?
Séu mai are inca multu de a rebdá?

Domne! cauta-odata, cauta cu'ndurare,
Spre a gintei mele patimi milenare.

Fâ: estu anu sê-aduca vr'unu mantuitoriu,
Sê scape de morte scumpulu meu poporu!

(Vien'a.)

Iustinu Popfiu.

Unu june si o juna.

(Novela francesca.)

Intr'o chilía eleganta, in etagiulu alu doilea, strat'a Caumartinu, siedeá o juna pe o sofa a lene, cam de diumetate culcata; frumseti'a ei ajunsese la culmea desvoltárii, asiá in câtu nu se mai poteá mari, ci numai a scadá. Se pote, cá eri fu mai putínu frumosa, dara mane, fara'ndoiela, va fi si mai putínu frumoasa; intocmîndu-si pèrulu se aflá bine si suspinâ; cugetá la visurile de amore ale tenereziei sale, cari nu s'au realizatu si cari mane

poi mane nu le va poté incepe de nou; ea santieá acea tristetia nemarginita, ce se vede pe fati'a omului, candu diorile strabatu prin perdele in chilía, pe candu elu inca nu potú repausá, trecandu noptea fara ca sê fi inchisu ochii. O mâtia mare alba si-frecá spatele cele moi ca si metas'a de petiorele ei, fara ca sê-i pota atrage atentiunea.

Intr'o chilía binisioru desordinata, in etagiulu alu patr'alea, strat'a Sentieniu, unu june si-legá nafram'a; elu se aflá bine si suspinâ.

Cugetă la visurile lui de amore, inse realizarea acelor'a se pareă că fugă de elu. Nu eră cu densulu numai unu siorece, care rodeă la nise incaltieminte subu unu canape.

Cocon'a L... , d'in partea ei, si-intipueă, tenerulu pe care ea l'ar iubi. Si decumva d'in intemplare l'ar fi'ntalnit, ar fi fostu naltu, bine facutu; fati'a lui umbrita de pēru negru, ar fi fostu nobilu si imposantu, si ea i-ar fi pofitu atare intipuire de poetu si anima naiva de pruncu, spīritu vioiu, inse fara nisuintia de a-lu aretă.

Lucianu cugetă la o tenera, pe care cauta sē o intalnesca ne'ncetatu, intr'o di ca'n alt'a. Ea eră mititica fara afectatiune, cu ochi veneti si pēru blondinu, cevasi ascunsu in privitu si atare usiurintia in mersu, ear' in anima consciinti'a debilitatei ce o face sē cerce unu radiemu.

De voiti a-mi cunosce eroii, eata vi-i descriu: Lucianu eră de statura de midilocu; pērulu lui frumosu blondinu de colorea censusiei, insotitu de o fatia placuta si plina de modestia; nu-i lipseă nici atare spīritu, inse eră cam sburdaticu si ostenitoriu de atentiune.

Cocon'a L... eră de statura nalta si aveă cevasi sublimu in mersu; aveă unu trupu delicatu, ce imprumuta mueriloru o a dou'a frumsetie; ochii ei negrii aveau atare spresiune caracteristica, carea aretă a potere intielesuale.

Cocon'a L... se scolă si trase clopotielulu, ca sē vina sierbitorea pentru a implini toalet'a. Lucianu se scolă, dar nu trase clopotielulu, pentru că n'ar fi vinitu nimene, ci si-implineă elu insu-si pregatirele pentru triumfulu seu.

Cocon'a L... se suī intr' unu fiacru cu mama-sa.

Lucianu se suī senguru intr' unu cabrioletu (carutia usiora cu doue rote.)

Fiacrulu si cabrioletulu se oprira de odata inaintea unei porti d'in strat'a Saint-Honoré.

In salonulu unde intemplarea reuni pe cocon'a L... si pe Lucianu, eră o societate numerosa. Intemplarea ins'a-si, séu unu instinctu secretu, i aduse in apropiare. Si petrecura ser'a vorbindu despre lupt'a de la Navarinu, carea eră atunci mai noua, si se despartira cugetandu multu unulu la altulu.

Cocon'a L... eră in totu salonulu acea carea a ascultat pe Lucianu mai multu si mai bine.

Lucianu eră acelu-a care se aretă inaintea coconei L... a fi mai ocupatu de cătu toti.

Lucianu cercă ocaziune ca sē'ntalnesca pe cocon'a L... , cocon'a L... credeă că nu trebue sē'ncungiure pe Lucianu.

Peste-o luna Lucianu i scrisse:

„In fine, aflaiu person'a despre care visaiu de atātu-a tempu! Tocma DTa esci acea, a carei-a fatia intipuirea mea cea esaltata mi-o presenta ne'ncetatu. Cum Te-am vediutu, de locu am si cunoscutu in DTa idealulu meu, s. c. l.

„Eu Te-am vediutu si sortea mea e statorita s. c. l.

„Te voiu iubi in tota viet'i a mea s. c. l.

Cu doue lune mai tardieu, cocon'a L... i respunse:

„In fine aflaiu tenerulu, despre care visaiu atātu-a tempu! DTa esci acelu-a a carei fatia mi-o presenta intipuirea esaltata fara'ncetare. Cum Te-am vediutu am si cunoscutu in D. Ta idealulu meu s. c. l.

Asià dara mintieă atātu Lucianu cătu si cocon'a L... Inse Lucianu mintieă cu voi'a, lui i se pareă, că ea e cu atentiune in privinti'a lui; elu i scrieă nescari orduri de totu cumune, ca si cum ar scrie cu totulu altei-a.

Cocon'a L... eră de acea parere, că amorulu ce areta omulu este inainte de tote in sine insu-si, person'a iubita este numai atare pretestu. Ea credeă lui Lucianu tote căte i spuncă.

Corespondinti'a fu continuata regulatu. Lucianu nu schimbă nimica in portarea lui; amorea coconei L... eră pentru elu cea mai mare desfetare. Ea d'in contr'a se restringeă de totu in patimele sale; afara de Lucianu toti i erau uriti, nu mergeă nicaiurea, nu primeă pe nimene si nu se sentieă mai fericita de cătu a fi sengura, candu nu eră cu elu.

Totu ce eră pentru ea frumosu, bunu si cuuviintia, lu-reservă pentru Lucianu. Nu-si faceă toaleta, numai candu lu-aseptă.

Tote sentiemintele si cugetele ei erau consacrate lui Lucianu, asià in cătu omenii, pe cari i-a iubitulu mai multu i devineau nesuferiti si se instraină de totu de ei.

Intr'o di scrisse lui Lucianu:

„Vietiundu de totu pentru D. Ta voescu sē incungiuru desfetările lunei, petrekerile de salonu, conversările nefolositoare, si mai vertosu afectatiunile cari nu-mi sierbescu de nimic'a. Sciindu că me iubesci, nu-mi va paré reu, nu voescu sē fiu destrasa de noroculu meu. Me despartiescu de totu de omeni, nu voescu sē vedu mai multu pe nimene, candu nu vei fi la mine voiu petrece tempulu in asceptare. Putinu me intereseza, ca sē fie in-

semnatu acestu asilu alesu de buna-voie; voescu mai vertosu, ca omenii sê scie, câ eu Te iubescu, me tienu falosa cu amorea mea; nu-mai astufelu de amore pote avé potere umilto-re s. c. l.“

Lucianu fu uimitu; jun'a acést'a, carea i dede tota viet'i'a ei, lu-ingreună cu atare respunsabilitate mare. Lucianu erá june cam necocotitu, cocuetu, fara entusiasmu, fara ener-gia si-lu infricà tota resolutiunea spre atare fapta barbatesca. Nu dormi tota noptea si in diu'a urmatore i respunse:

„Numai sublimitatea spiritului si nobilitatea animei D. Tale mi-potu da poterea de lipsa pentru implinirea detorintei mele.

„Nu me judecà la cea d'antàia cetire a epistolei a cestei-a. Nu me condemnà urei si despretiuierei D. Tale, pentru o fapta adeverata si chiar marinimosa, câ-ci eu ieu in consideratiune meritulu si portarea.

„Decumva ai fi atare juna ordinaria, Ti-asiu respunde in câte-va orduri comune, n'asiu fi cugetatu mai multu, de câtu ca se me glescu de atare devotamentu atâtu de lingusitoriu pentru amorea mea, si dulce animei mele; m'asiu fi lasatu a fi iubitu de acést'a amore plina de nobilitate, asiu fi cutediatu a-Ti respunde cuvenitu si asiu fi profitatu de desfetarea si fericirea oferata.

„Dara trebue sê me perdu in spiritulu si anim'a D. Tale, Ti-sum detoriu cu o recunos-cintia neusuata.

„Esci frumosa, plina de spîritu, eleganta, nu cunoscu nici o juna care sê posieda aceste calitâti in atâtu de mare gradu.

„Te iubescu câtu se pote de ferbinte; inse omulu nu pote cercà o organizatiune dife-rita de cea ce ni-a datu natur'a. Amorea a fostu pentru mine totudeaun'a o desfetare, dar' decandu Te cunoscu devini fericire, inse ide'a de a-i da ei tota viet'i'a mea este mai susu de parerile mele. Astufelu de fericire are atare insemnetate ce me surprinde, pentru câ nu-Ti potu primi devotamentulu decâtu a-Ti oferi o amore asemene. Reflexiunea sufletului D. Tale mi-ar da potere in câtu-va tempu, asta o sen-tiescu; inse eu a-si face tote cu frica, cu nesocotintia, ce mi-aru casiună cu dreptu sê-Ti perdu increderea si stim'a.

„Nu, eu nu sum atare june, precum me credi. Eu am presentia de spîritu de-ajunsu, pentru a me cunosce si a me apretiui. In mi-diloculu a tâtoru calitâti stralucite mi-lipsece energi'a trebuinciosa pentru unu sentiementu eschisivu; este in mine unu ce comunu ce me

face tristu, ce nu potu delaturá, unu ceva ce trebue se-Ti marturisescu.

„Nu esiste juna, pe care o iubescu, ca sê o dorescu atâtu de ferbinte ca pe D. Ta, nici un'a, ast'a o repetezu, care ar casiună atâtu-a desfetare animei mele si ar lingusi astufelu falei mele: e bine! Renunciu de acea ce n'asiu potè ajunge purure.

„Pana acuma am cugetatu lips'a poteri-loru mele de inceputulu unor'a plaeeri; astadi defaimu acesta procedura slaba si despretiui-ita.

„Nu-Ti primescu devotatiunea, pentru câ cugetandu-me, aflaiu câ nu sum siguru de ajunsu, câ potè-voiu respunde la astufelu de uobilitate.

„Remasu bunu, domnisiora, recunosece in mine câ potuiu sacrificá, si câ avuiu curagi-u a me portá astufelu. Te perdu cu voie deplina, pentru câ nu Te-asi fi potutu insielá, si nici cutezu astufelu de fapta s. c. l.“

Lucianu primi de respunsu:

„Ti-voiu respunde in tempu de o luna.“

Tocma peste o luna in o demanetia intrá unu tieranu la Lucianu. I aduse o epistola, la care nu-i erá fertatu sê primesca respunsu.

„Iubitul meu, nu sum mai multu in Pa-risu, altucum sum liniscita si fericita. Sê vor-bimu putintelu despre trecutu!

„Primindu epistol'a D. Tale, m'am supe-ratu, m'am amaritu; am plansu, mi-am stersu ochii cu fala si am incepetu a cugetá.

„D. Ta ai facutu pentru mine, ceea ne n'a facutu teneru pentru vre-o tenera, ti-mul-tiamescu.

„In iubire totudeaun'a unulu iubescu si altulu este iubitu; eu credu, câ d'intre doi acelu-a e mai fericitu care iubescu, eu mi-am alesu acesta rola si o voiu padi.

„Ti-multiamescu, câ mi-ai inspiratu ilu-siuni, inse ilusiuni cari credu câ-su reali si cari me facu forte fericita.

„D. Ta calumniesi, D. Ta ai mai multa potere de câtu ai presupusu insu-ti. Ai renun-ciatu de buna-voie si prin generositate, de o juna placuta, carea Ti-a fostu sacratu tote; Te iubescu si Te voiu iubi totudeaun'a. M'am despartitu de tote, deca nu esci de totu alu meu, celu putinu mi-a remasu o fericire, ce pote nu vei priciepe, inse ea e de ajunsu pentru viet'i'a mea si a acést'a e, de a fi de totu a D. Tale.

„Mi-am cumperatu o casa pe tiermulu riului, in departare de o mila de Parisu. Acolo voiu petrece anii vietiei mele, ce mai am.

„Inse am ce-va de-a Tî spune. Eu nu m'am resolutu la asta nici d'in desperare, nici d'in superare; nu m'am facutu eremita. Casuti'a mea e frumoasa si bine intocmita, am adunatu la o-l-alta de tote ce potu face placuta petrecerea. Acolo voiescu sê traescu, acolo voi fi fericita; D. Ta esci nemuritoriu in anim'a mea, Te iubescu.... fara egoismu.... Me voi bucurá de totu, ce-Ti va da unu minutu de fericire, de desfettare si in bratiile altei-a june. Vina oda sê me vedî; mi-am intocmitu o chiliutia frumoasa, inse trebue sê fie consacrata prin presinti'a D. Tale. Am acati in floriti, cari trebue sê-Ti umbresca unu momentu fruntea. Deca vei veni odata, va depinde de la D. Ta, ca sê vini séu sê nu vini mai multu, De-Ti va placé vei avé voie. Te voi acceptá totudeaun'a si deca nu vei vini, nu voi fi cu nerabdare, nu maniosa, nu amarila; candu vei vini, in ori ce tempu, in ori ce ora vei sosi, me vei aflá voiosa, câ-ci totdeauna Te voi acceptá; de vei vini ca amantu, séu ca amic; de vei vini sê fîi iubitu séu mangaiatu; mi-vei povestí patimele si desfettarile D. Tale si vei aflá deplina incredere in mine. Ti-voiu da svaturi si svaturile mele voru fi bune de urmatu; in senguretate unde voi vietiu' cu mama mea, carea fiindu dedata cu devotiunile ei, nu vorbesce cu mine nici odata, voi fi ocupata esehisivu de D. Ta si de interesele D. Tale, asiá incâtu nimene alt'a, nici D. Ta insu-Ti, nu vei poté sacrá atâtu-a tempu pentru a Te cunosce atâtu de bine. Candu vei fi amorisatu, voi grigi de e demna de amore person'a respektiva, de Te iubesc in adeveru; Ti-voiu face cunoscutu ursele cocuteloru si nu voi lasá sê Te espuni a iubi singuru.... se pote, ca nu Te vei poté margini si atunci trebue sê mori. Voi veghié a supr'a D. Tale de aproape si departe, Ti-voiu fi angeru paditoriu. Voru sosi dile... ore... candu vietiu'a Ti-va paré grea... vei vini la mine, vei jocá pe arpa arii de cari vei voi si eu Te voi ascultá; me voi superá de superarile D. Tale, pentru câ voru fi sengure cari me voru patrunde de-acínainte; de nu vei vini in tempu de cincí ani, la finea a cincei, vei sosi fara a me insciintiá si me vei aflá acceptandu-Te. In chili'a mea voru fi florile a caroru odoru iubesci. Nici odata nu va esí caintia d'in gur'a mea... Fati'a mea nu va aretá alta-ce decâtu fericire. Remasu bunu.... Te acceptu, celu putinu pentru astadata Te regu sê vini!“

Lucianu plecà in minutulu acelu-a si peste o ora sosi la casuti'a coconei L....

Elu dadú usioru de casuti'a coconei L...; carea siedeá mai ca asunsa intre acati. Batù la usie, anim'a-i sbocoteá. O sierbitoria veniá sê-i deschida, tocma acea, pe care o vediusé odata la cocon'a L.... se pareá câ-e numai sengura la casa. Ast'a erá o persona forte simpla: altucum curata, modesta nerafinata; asceptá ca Lucianu sê-si repeteze numele sí apoi díse, câ pote intrá.

Cocon'a L.... siedeá a lene pe unu divanu. Elu nu cunoscu nici o mobila in chiliá, d'intre cele ce vediu odata la ea. Chiliuti'a erá prevediuta cu unu tapetu de lana, care aveá o colore veneta. Perdelele de patu si de ferestra erau venete si albe; divanulu, fotelele cele mari erau asidere venete. Ce se atinge de cocon'a L.... erá imbecata cu unu vestmentu de casmiru albu, peste elu unu brâu; pêrulu compusu in vuele multe si dese care i inumbreau fati'a.

Lui Lucianu nu i-a parutu nici odata atâtu de frumoasa ca si-a acuma. Ea se aflá forte fericita! Fiindu la olala, Lucianu totu confusu statù multu tempu fara ca sê dica unu cuventu. Cocon'a L.... aretá o fatia plina de fericire, ce faceá pe Lucianu sê planga. Ea se sentieá fericita a-lu iubi si fericita a vietiu' numai pentru elu.

Lu-privieá cu atentiune pentru ca sê-si faca suveniru maretie, si ca sê-si tiparesca in memoria ce-vasi, la care sê pota cugetá de multe ori.

Celu d'antâiu cuventu alu lui Lucianu fu numele coconei L... „Adelu!“

Ea se intorse intr'alta parte ca si cum espresiunea ast'a a lui Lucianu i-ar fi casiu-natu dorere.

Elu o prinse de mana si díse: Adelu, Te-am insielatu si m'am insielatu; Te iubescu cu tota anim'a mea: se tradi in mine energi'a, carea nu o cunoscuu pana acuma. Voiescu sê traescu numai pentru tine.

Cocon'a L.... la inceputu se parù forte confusa. Apoi i puse man'a pe gura si i prinse man'a, inse cu atare tarié si espresiune ce par' câ ar díce: „Ascultame!“ i díse:

(Va umá.)

F O I S I O R A .

Catra OO. cetitori.

De multe ori se'ntempla in vietia, cã intalnindu-se doue societãti necunoscutẽ, unu membru d'intr'ensele se pune si recumenda celei-l-alte pãrti pe cunoscutii sei si in urma si pe sine.

Subscris'a Redaptiune, in minutulu acestu-a, are chiaru asemenea rola, vrendu a recumendã on. cetitori foi'a acest'a. a carei numeru d'antãiu lu primescu astadi.

Inse acesta rola este multu usiorata prin acea, cã lucruri placute ascultãmu bucuros de la ori cine, si ni place a crede, cã astufelu de lucru placutu va fi on. cetitori si foi'a nostra.

Dorintia esirei unei foi beletristice s'a ivitu acuma de-atãte ori si d'in atãte pãrti, in cãtu cutediãmu a crede, cã acest'a dorintia e comuna tuturoru romaniloru, cei ce se intereseza de literatura.

Deci nu incepemu publicarea foiei nostre ca numai sã inmultimu jurnalele natiunale, fara vre-unu altu folosu, ci cã voimu prin ast'a a respunde dorintiei on. cetitori, si cã voimu a imple o lacuna mare in literatur'a nostra.

Scimu cã vomu avã sã ne luptãmu cu multe greutãti, sentiemu debilitatea poteriloru nostre, dar sperãmu cã on. cetitori voru fi indulginti in privintia nostra, cari pasãramu pe unu terenu de totu nou si necultivatu, si credemu cã prin concursulu on. colucratori vomu potã respunde unei astufeli de dorintie indulginte. Totu meritulu va fi alu on. colucratori, cã-ci noi d'in parte-ne nu potemu promite alta-ce de cãtu zelu si nisuintia.

Domnedieu sã ni ajute!

Redaptiunea.

Cununa de noutãti.

* * Eaca anulu nou, si cu anulu nou sosirãmu si noi, deci in acesta di, dorintia nostra cea d'antãia este, ca Domnedieu se deie tuturoru cetitoriloru nostri, natiunei si patriei comune anu nou fericitu.

* * In diu'a acest'a potemu sierbi cetitoriloru nostri cu o noutate, de si cam vechia, inse totusi interesanta, adeca, cã D. Alesandru Romanu e denumitu de profesoru de limb'a si literatur'a romana la universitatea d'in Pest'a. Cei ce suntemu in placut'a puse-

tiune de a cunosce mai de aproape pe acestu barbatu cu talentu eminentu, carele facu studiu indelungatu pe terenulu limbisticu, ni esprimãmu adanc'a nostra bucuria, pentru alegerea acesta nimerita a M. Sale.

* * Domnisior'a C o n s t a n t i a D u n e a , placut'a nostra novelista, pe tempulu petrecerei D. Sale in giurulu nostru, ne fericitã cu promisiunea, cã dupa asiediarea D. Sale in capital'a Romaniei, va incepe o foia beletristica, eara acuma scrie unu romanu, pentru

foisior'a unui jurnalul mare. Vom face pasii trebuintiosi, pentru ca si frumo-sele nostre cetitoare sê se pota impartasi in acea placere ce omulu sentiesce la cetirea lucrariloru D. Sale si sperâmu, câ stimat'a domnisoru nu va refusâ ro-garea nostra.

* * Nru lu de astadi alu foiei nostre apare cu titlu simplu, inse indata ce esistinti'a ei va fi garantuita prin nume-rulu on.abonati, vomu face despusetiune ca sê iesa cu unu titlu desemnatu. Deci rogâmu pe on.cetitori si cetitoare, ca sê binevoiesca a recumendâ modest'a nostra intreprindere, in giurulu pana unde se estinde cunoscinti'a D. loru, ca astufelu sê potemu realisâ si noi planu-rile ce le avem in privinti'a foiei nostre.

* * Jurnalele d'in Pest'a se'ncerca a demustrâ, câ capitanulu N i c o l a u D u n c a, mortu in Americ'a pentru libertate, fratele Dsiorei Constanti'a Dunca, au fostu magiaru. Chiar astu-felu demustrara acuma-su patru ani, câ Sturz'a e magiaru si câ se trage d'in vestit'a familia de Thurzó, se intielege câ numai d'n acelu motivu ca aceste doue nume ore cum au asemenea sunetu. Nu-e gluma rea.

* * Prea intieptulu „Pesti Hirnök“ inse, nici cu asta nu se'ndestulesce, ci insirandu intr' unu numeru alu seu jurnalele d'in tier'a unguresca, ne pune si pe noi si pe „Concordia“ intre jurnalele slavone. Ne inchinâmu inaintea capaci-tatii limbistice a Dlui impartesitoriu, care descoperi câ „Aurora“ si „Concordia“ suntu cuvinte slavone.

* * Unu casu siodu se intemplâ adu-nadi la o universitate. Unu juristu, carele peste totu semestrulu nici odata nu fusese la prelegere, cu finea semes-trului veni la universitate ca sê-si sub-serie si elu prin profesori libelulu seu indatinatu la universitati. Preambandu-

se in ambitu veni profesorulu X*, inse juristulu nostru nefindu nici odata la prelegere nu-lu cunoscù. Profesorulu lu-intrebâ, ca pe cine ascépta? — Pe D. profesoru X* respunse juristulu. D. X* d'in acestu respunsu pricepù de locu, câ cu cine are treba, si lu-intrebâ, câ ce vrea cu elu? — sê-mi subserie libelulu! — „Dar amblatu-ai regulatu la prelegeri?“ — „Totudeaun'a am fostu de fatia.“ — „Vina dar sê-ti-lu subscriu câ eu sum profesorulu X*“ — Juristulu nu se confundâ de felu, ci-i dede libe-lulu, si profesorulu lu-subscrise suri-diendu.

* * Unu june d'in Timisiora, care stinse facli'a vietiei sale prin veninu, la-sâ dupa sine urmatorea serisore: Dom-nule Lachman! Cele trei sute de florini cu cari tî-sum detoriu, le voiu plati ca spîritu. Adieu!“ De cumva s'aru primi asemenea avisâri, Domne cate detorii se-aru mai face!

* * Altufelu jurnalele d'in Pest'a suntu forte interesante, rubricile cele mai importante suntu „Revistele jurna-listice“ si „noutatile“; in cele d'antâi poti ceti articuli ce au esitu eri séu a-l-alta eri in alte foi, in aste d'in urma e de-scrisu frumosu, cum a fugitu calulu unui fiacru, câtu de afunda-e Dunarea si al-tele de-aceste.

NECROLOGU.

(!) Cu durere insciintiâmu onoratulu publicu, câ meritat'a romana Anasta-si'a Gozsdu nascuta Pomet'a, sotii'a fostului comite supremu constitu-tionalu in comitatulu Carasiu, dupa o bóla mai indelungata a adormitu in

Domulu in ^{31 Decembrie 1862}
^{12 Ianuarie 1863}. Toti aceia ce o cunoscseau, sciu, câtu de multu a avutu natiunea de a stimá in persón'a repausatei, câci pre langa acea, câ a lucitu ca unu lucèferu in mediuloculu dameloru romane prin sentiulu seu nobilu natiunalu, a fostu totudeodata si mam'a tenerimei romane studiose din Pest'a. Fie-ni destulu cuvintele ei, ce le-a rostitu in orele mortii sotiiului seu; „Gozsdu! te cunoseu de omu dreptu si romanu adeveratu; nu uitá inse de serman'a natiunea ta.“

O lacrima, fratiloru, pre mormentulu adormitei in semnu de recunoscintia si o rugatiune pentru odihnirea sufletului ei. Fie-i tierin'a usiora si suvenirea eterna!

L I T E R A T U R A.

* * In tipografi'a diecesana d'in Sibiu se tiparesce, si decurendu va esi o brosiura de poesii, intitulata „Sunete si Resunete“ de la D. Zacharia Boiu. Numele Dlui autoru ne asigura, câ carticie'a esinda va avé unu pretiu literariu, deci ne grabimu a atrage atentiunea on. publicu a supr'a ei, insemnandu numai atâtu-a, câ pretiulu de prenumeratiune la unu esemplariu este 50 cr. v. a. si ca venitul curatu se va sacrá pentru edificarea besericei catedrale d'in Sibiu.

* * In Bucuresei apare unu nou jurnal politicu, literariu si comercialu sub titlul „Buciumulu“ si sub redaptiunea Dlui Cesaru Boliacu. Acestu jurnal, ese in tota septeman'a de doue ori si întregu cu litere latine.

* * Chiaru candu scriemu aceste orduri primimu foi'a de prenumeratiune la „Organulu pedagogicu,“ ce va esi dela 15 Fauru in Sibiu, redigeatu de D. I. Popescu, de ocamdata in bro-

siure lunarie de 2^{1/2}—3 cole; pretiulu abonamentului pe anu e: 3 fl. v. a. Astufelu dara jurnalistic'a nostra d'in Austri'a se inmultu eara cu doue foi.

F E L U R I T E.

(!) Unu locuitoriu d'in Pest'a se duse in diu'a de Craciunu la beserica, unde cine-va i taiá unu bumbu de pe buda, fara ca densulu se fi observatu. Omulu ajunghendu a casa, spuse sotiei sale, câ a perdutu unu bumbu de argintu de pe buda. Trecura serbatorile. Intr'o di unu omu imbrecatu frumosu i aretà bumbulu perdutu, dicandu câ elu a prinsu pe furu si e de lipsa ca posesorulu budei sê merga cu densulu la cas'a cetatii sê se infatisiedie cu furulu. Posesorulu i urmà bucurosu si amendoi intrara in o antisiambra a casei cetatii. „Ai bunetate a acceptá aici putintelu, pana va sosi tempulu, ca sê te infatisiezu cu furulu; eu mergu la capitanulu cetatii si vinu indata indereptu!“ Poserulu i crediù si omulu imbrecatu frumosu nu peste multu se re'ntorse la cas'a posesorului, cerendu de la sotia acestuia bud'a, dicandu câ e de lipsa la pertrap-tare si o si capetá. Proprietariulu acceptá in antichilia mai multu de o ora si ar poté totu acceptá si-acuma, câ-ci celu-a s'a dusu cu bud'a. Unde s'a dusu bumbulu, acolo s'a dusu si bud'a. Apoi sê mai dica lumea, câ Pest'a nu are barbati iscusiti in tote.

(!) Unu negutiatoriu d'in Kentuchy a abdisu la toti ajutatorii lui d'in bolta si intreuintia doue masine de abure pentru a sierbí la cumperatori. Unu furu iscusitu cugetá, câ astufeli de masine fara minte nu-lu voru confundá in maestri'a sa; deci in absintia negutiatorului intrá in bolta, i-si implù busunarele si voi sê plece. Inse spre mirarea lui cea mai mare, negutiatoriu s'a pre-

cugetatu si la asemenea casuri, câ-ci o masina lu-apucà de guleru si lu-tienù pana se re'ntorse negutiatoriulu in bolta.

MISCELE.

(!) O donna voindu sê caletoresca in Rusi'a si-luà remasu bunu de la cunoscutele si cunoscutii ei.

— Acuma vei sê mergi in o tiera plina de ursi! — i dîse unu domnu.

— Bine câ scapu de un'a care e plina de vulpi — respunse domn'a.

** Adaunadi unu jurnalul comunicandu între noutâti mortea cutarui domnu, noutatea urmatoria o incepù astufelu: Cium'a de vite a inceputu si in...“

D'IN STRAINETATE.

** Onoratii cetitori ai nostri voru fi cetitu, d'in jurnalele cele politice, despre schimbarea ministeriului italianu, deci cugetâmu a li face unu serviciu placutu, comunicandu cateva schitie d'in biografi'a lui Farini, care este presiedintele ministeriului nou. Elu s'a nascutu in R u s s i, la 22 Optovre 1822 si mai antâiu a fostu medicu. In teneretiile sale, pentru nesce turburâri politice, fusese sîlitu a-si parasî patri'a, unde numai atunci se re'ntornà, candu pasi pe tronul pap'a Piu IX. Atunci ministeriul d'in Rom'a lu-denumi de supr'aveghietoriulu inchisoriloru, si cu Rossi amendoi se nisueau o domolî incercârile revolutionarie. Dupa uciderea lui Rossi parasî Rom'a, si numai atunci se re'ntorse, candu intrara francii acolo. Inse guvernulu de-atuncia, pentru ideile sale liberali, lu-esilà, deci se retrase in Piemunte, unde apoi escelà cu mai multe opuri politice si istorice. In 1851 fu ministrulu culteloru. La inceputulu bataliei d'in 1859 merse ca solu sardinianu in Parma si Moden'a, unde locuitorii lu-prochiamara de diptatoru; si lucrà cu multa istetîme pentru anesarea principateloru. Mai tardiu fu alesu de locutienetoriu in Romagna, si dupa espeditumea norocosa a lui Garibaldi, lu-onorara cu demnitatea de locutienetoriu antâiu in Neapole. Inse aice nu-i succese a-si eluptà popularitate mare, deci re'ntornà la Turinu. La ministeriulu d'in urma (juliu 1860) alu lui C a v o u r fuse ministrulu trebiloru d'in launtru.

** S. Sa pap'a a inceputu a zidi cript'a sa in beseric'a St. Maggiore. Santulu parinte decise spre acestu scopu 30,000 scudi. I-a profetitu, câ numai unu anu va mai trai si S. Sa crede acesta.

** Unu caletoriu pe drumulu de feru in Anglia a inbiatu pe vecin'a sa cu o foia d'in Londonu. Femei'a primì foia si incepù a ceti, dar' peste putînu tempu adormi. Candu se tradi bughilarulu si vecinulu seu perira. Foia amiroseà a chloroformu, si de acest'a adormi feme'a.

** Cea d'antâia femeia depuse in dilele trecute esamenulu d'in negutiatorià in Regensburg. Ablandu cu diligintia la prelegeri, depuse esamenulu cu resultatu frumosu.

D'in masimele filosofiloru greci.

Omulu e inimiculu celu mai mare alu seu.

Celu mai bunu si celu mai reu e in omu — limb'a.

Gâcitura de Siacu.*)

De la I. H.

mi-	a-	o-	do-	nos-	te,	scursu	sa-
unu	multu	le	Tu	d'in	re-	tri	Ce
re-	cre-	nunti	chii	ri-	a	rindu	u-
le	so-	t'a	a-	ce	ro-	te	ani
la-	a.	dul-	ra	si-	ma-	A-	in
re	dì-	re	me-	u-	ta-	in-	ri-
So-	ce	u-	va	Sa-	ur-	tie-	re
nei	ce	a,	su-	r'a	sê	lu-	tregi

*) Se pote deslegà dupa saritur'a calului in siacu. Terminulu tramiterii este 26. Ianuariu c. v. Deslegârii vomu primì numai de la prenumerantii nostri, a caroru nume apoi se va publicà, si tragandu sorte, unulu — carui-a va favorisà Fortun'a — va primì de presentu o carte vomanesca. Red.

Proprietariu, redaptoru respundietoriu si edatoriu: **IOANICHIU MICULESCU**, parocu.

Cu tipariulu lui: **EMERICU BARTALITS.**